

Николета Атанасова

A silhouette of a person standing on a dark shore, looking out over a calm body of water towards a sunset. The sky is a mix of dark blue and orange, with the sun's glow reflecting on the water's surface. The person is wearing a dark jacket and pants.

**Всеки
заслужава
втори шанс**

Част първа:
Когато гоئے крайт ...

Глава първа

20.01.1995 година
Ню Йорк

Това бе една от най-тежките зими, от сто години насам. Температурите бяха стигнали, до минус двадесет градуса. По новините предупреждаваха, за поледици и обилен снеговалеж.

В онази вечер, след поредния прием, при богатия строителен предприемач Гари Марвъл, Ричард и Рейчъл Мур се прибраха, видимо изнервени. Рейчъл започна поредния скандал, породен от ревност, със съпруга си.

В началото на брака им, тя не бе такава. Красивите ѝ сини очи и благ характер, заплениха Ричард от първия път. Двамата се влюбиха толкова силно, че се ожениха шест месеца след запознанството си.

Дълго време, бракът им вървеше добре. Двамата мечтаеха, да имат голямо семейство. Една не голяма къща в предградията, с кокетна бяла ограда и три - четири деца, да подскачат около тях и да изпълват всичко с детски кикот.

Това си мечтаеха двамата, но мечтите невинаги се сбъдват. Рейчъл успя да зачене няколко пъти, но правеше спонтанни аборти. Лекарите правеха всичко по силите си, но бебетата не можеха да се задържат.

Всички я окуражаваха, опитваха се да ѝ помогнат, да не пада духом, но след всяка загуба, нещо от нея си отиваше заедно с децата ѝ.

Абортите бяха пет, последният от които хвърли всичките им мечти в огъня. Бе извънматочна бременност, за която се наложи хирургическа намеса, след която на двамата съпрузи бе съобщено, че шансът, да имат дете е минимален.

Рейчъл не успя да се примири с факта, че така и не успя да задържи и едно бебе.

"Не било писано!" Така ѝ казваха всички, което още повече я озлобяваше.

„Много пък знаеха, какво е писано!“, мислеше си тя. Стана подозрителна, ревнива. Втълпяваше си глупости за Ричард, които нямаха нищо общо с реалността.

От начало скандалите бяха редки - един път на месец или на два, но последните шест месеца зачестиха драстично.

Причината бе, че Ричард ѝ предложи, да си осиновят дете, но не очакваше, тя да реагира толкова остро. Той просто се опитваше, да намери обратно пътя към нея, понеже виждаше, че тя се опитва, да разруши всички мостове към душата си и да отдалечи всички близки от себе си.

Не можеше да я вини. И той самият не можеше, да се примири с тази съдба, но повече от тези мечти, които бяха разбити, обичаше Рейчъл. Тя бе жената на живота му. Жива, здрава и до него. Това бе най-важното.

Той реагираше, като джентълмен, на всеки неин пристъп на ревност, но тези, вече много чести скандали, започнаха да го ядосват.

Боже, как му се искаше да върне времената до самото начало и да ѝ каже, че не

иска никакви деца, тогава нищо от това сега нямаше да се случи.

Рейчъл нямаше да гори в ада приживе, за това че децата ѝ умират, преди да са се родили и нямаше да се чувства безполезна, от това че не може да сбъдне нито една от мечтите му.

«Така било писано!», премина през главата на Ричард, в отговор на желанието му. Той отвори вратата и двамата влязоха.

Не бе къщата в предградията, с кокетна бяла ограда, която да се изпълва от смеха на деца. Това бе луксозен апартамент, в нова сграда на Парк Авеню. Петстаен, огромен, който се изпълваше, единствено с виковете и плача на Рейчъл.

Да... мечтите не се сбъднаха!

- Рейчъл, недей и тази вечер, моля те недей. - каза тихо Ричард, докато събличаше палтото си от черен велур. После го закачи внимателно на закачалката, като се опитваше да избягва гневния поглед на съпругата си.

Тя се разтрепери и тежък гняв я задави.

- Ти вече не ме обичаш! Признай си! - изрева тя, през зъби.

Ричард не каза нищо. Вътрешният му глас го съветваше, да запази мълчание и спокойствие. Той разхлаби вратовръзката си и остана с гръб към жена си, загледан в пейзажа на нощен Ню Йорк, който се разкриваше от големите прозорци на всекидневната.

Гледката бе повече от красива. Светлините на уличните лампи, осветяващи натрупалият сняг и покривите на жилищните сгради и небостъргачи покрити с преспи, които отразяваха лунната светлина.

Тази гледка даваше известен мир на Ричард... но за кратко.

- Погледни ме! Погледни ме, по дяволите! Нищо ли няма да кажеш? Какво си говореше с Пати Марвъл? Защо се уединихте, в кабинета на съпруга й? Изневеряваш ли ми с нея? - продължи да крещи истерично, Рейчъл.

- За Бога, не видя ли, че и Гари дойде с нас? Те са ми съдружници! Обсъждахме бизнес въпрос!- Ричард не можа да издър-

жи на напрежението и рязко се обърна към нея, хващайки се за главата. - Знаеш, че една компания ни прави проблем. Искат да ни купят и се опитват да ни унищожат. Обсъждахме варианти на споразумение с тях. - той пристъпи една крачка напред и я хвана за ръката. - Знаеш ли, че миналата седмица един от складовете беше опожарен? Загубихме материали за над петдесет хиляди долара, а застрахователите искат да ни съдят. Виж, с Гари се познаваме от деца. Той е най-добрият ми приятел! Нима мислиш, че мога да му причиня това? За Бога, Рейчъл! Тази ревност ме съсипва! Разяжда бавно и двамата ни и бракът ни! Престани, моля те! - Ричард се приближи още до нея и я сграбчи за раменете. - Как да те убедя, че си само ти? Обичам те, по дяволите! Обичам те! За мен няма друга! - Казвайки това, той не издържа и я целуна. Тъй страстно, тъй силно. Искеше му се, тя да почувства любовта му и двамата да заживеят, отново щастливо и спокойно, както преди.

Тя го прегърна и отговори на целувката му. Една сълза се стече по бузата ѝ и

се разля на устните им. Ричард усети соленият вкус и се натъжи. Гневът му утихна.

„Недей да плачеш, любов моя. Всичко ще се оправи.“

- Обичам те! - каза Ричард, докато продължаваше, да я целува. - Не разбираш ли, колко те обичам?

Когато успя, да отдели устните си от нейните, я погледна. Изражението ѝ не се бе променило. Насълзените ѝ, кристално сини очи, се взираха в неговите. Симбиозата между двамата бе съвършена.

Той бе висок и строен, с тъмна коса и чаровно дръпнати, екзотични очи, с цвят на тъмен кехлибар, в които вечно играеха две пламъчета. Широките му пълни устни, които седяха на сантиметри от тези на Рейчъл, му придаваха неземна чувственост. А тя бе дребничка. Губеше се в неговата прегръдка.

Ричард зарови пръсти в русата ѝ, къдрава коса, която стигаше до раменете, доближи челото си до нейното и тихо каза:

- Моля те, Рейчъл. Защо не ми вярваш, като ти казвам, че те обичам? Изкорени

тази ревност от себе си! Искам да заживеем, както преди.

- Как да ти повярвам, че ме обичаш? Как да повярвам, че някой, може да обича една безполезна жена като мен? Не мога да ти ... Ще бъдем сами, до края на живота си! В този огромен апартамент. В този огромен, проклет град! - проплака тя, погалвайки дясната му ръка.

Тя се опитваше, да избягва погледа му, сякаш я е срам от нещо. Сълзите ѝ се стекоха по бузите ѝ и паднаха на гърдите ѝ.

- Не е нужно, да е така. Ако искаш ще си осиновим, колкото деца желаеш. Ще бъдем семейството, което искахме. Ще имаме къщата, с бялата ограда и ... - Ричард бе прекъснат от реакцията ѝ.

- Боже... - Рейчъл отблъсна ръцете му и се освободи от прегръдката му. Лицето ѝ си беше върнало гневното изражение. - Не е нужно да ми се напомня всеки Божи ден, че не ставам за нищо! Ти си виновен, да стигна до тук! - изкрещя тя.

Запъти се, към входната врата на апартамента, но Ричард я хвана за ръката

и я притисна до стената.

- За какво съм виновен? Че се влюбих в теб? Че се ожених за теб? Кажи!

- Той беше прав! - Изрече Рейчъл, подсмивайки се през сълзи.

- Кой? - Ричард я погледна, недоумяващо. - За кого говориш, Рейчъл?

- Пусни! - Тя се размята в ръцете му. - Той беше прав! Проклетието, което тегне над теб, се разпространява и върху хората около теб!

- За кого говориш, по дяволите? Кой ти казва тези глупости? - разкрещя се Ричард.

- Пусни ме, ти казах! Искам... Искам...

- Да, кажи ми Рейчъл. Какво искаш от мен? - продължи да вика Ричард, забравяйки напълно, за последните й думи. - Искаш семейство, ядосваш се като ти предложи решение! Питаш ме обичам ли те, кой може да търпи такава ревност и всекидневни скандали, ако не обича човека до себе си? Искам да ти помогна, да преодолееш това, но ти ме затрудняваш максимално! Какво искаш, Рейчъл? Какво искаш да направя, за да бъде всичко, както преди? Много искам, по

дяволите! Спокойствието от преди седем години. Преди да започне този кошмар, от който не се събуждам! Какво искаш от мен, кажи? Всичко ще направя! Какво искаш, по дяволите? Кажи!

Лицето му бе станало червено, а жили-те на врата му се бяха опънали, до краен предел. Той бе на ръба, на нервна криза.

- Развод! - отсече гневно Рейчъл.

Чувайки това, Ричард се вцепени. За един миг пребледня като платно. Дойде му като гръм от ясно небе. Гледаше я, с недоумение, а омразата, която видя в очите ѝ, го прониза като много остър нож.

Рейчъл се освободи от ръцете му, взе ключовете за колата от джоба на палтото му и излезе, а Ричард остана на същото място, загледан в една точка.

Бяха му нужни пет минути, за да се съвземе. Тя го каза в момент на гняв, мислеше си той, не го иска на истина. Не!

- Не можеш, да ми причиниш това, Рейчъл! - изкрещя Ричард в празната стая и блъсна първия предмет, който

видя, една порцеланова ваза, с бясна ярост. Предметът се пръсна на парчета, по целия под. - След всичко, което преживяхме, не можеш да ме оставиш! - събори шкафа до себе си, а после притисна гръб до стената и приплъзвайки се, седна на пода. - -- Всички, които обичам, си отиват. Не можеш, да ми го причиниш и ти ...

Рейчъл излезе разплакана, стигна до паркинга и тогава разбра, че е взела ключовете за колата на Ричард. Не искаше да се връща, беше достатъчно разстроена. Не искаше повече скандали тази вечер, за това се качи в неговия автомобил и потегли.

Замисли се върху това, което се случи преди малко. Трябваше да го направи. Всичко между тях беше приключило отдавна. Съобщаването на лошата вест, отвори дълбока пропаст помежду им.

Тази връзка, този брак вредяха и на двамата. Ако някой не сложеше край, щеше да завърши трагично, а тя направи достатъчно глупави неща от гняв.

Така беше по-добре. Той щеше да срещне друга и да живее живота, който иска. А тя най-накрая щеше да намери мир и спокойствие.

Рейчъл имаше нужда да поговори с някой и реши да отиде при майка си, тъй като първият човек, за който се сети, бе в Хюстън. Тя не живееше далеч. Имаше малък апартамент във Флашинг.

Разбира се, можеше да си позволи апартамент и в Манхатън, но ѝ харесваше простичкия живот и обикновените хора в Куинс. Смяташе забързаният живот и богатите на Манхатън, за твърде натовазващи психиката.

Рейчъл повиши скоростта на колата, когато се качи на моста «Куинсбъри». Бе полунощ и тихо валеше сняг. По радиото звучеше успокояващ джаз. Това бе любимият ѝ жанр.

Светлините на Куинс блестяха в далечината, а заснеженият път на моста, бе осветен от нощни лампи. Снегът по асфалта беше като бяло злато. На вън със сигурност беше много студено, но тем-

пературата в колата беше приятно топла. Рейчъл погледна, към Ийст Ривър, която се озари от пълната луна, показала се из зад куб сиви облаци и се замисли замаяно.

Така тя не забеляза, че бързо приближава друга кола пред себе си. Виждайки светлините на фаровете, Рейчъл натисна спирачките на автомобила, за да намали, но колата продължи, да се движи със същата скорост.

- Какво става, по дяволите! - Натискаше с все сила спирачките, но колата не намаляваше. - Боже мой! Не! - Рейчъл изви рязко в ляво, за да подмине автомобила пред себе си, който бе почти на два метра от нейната кола. Разминаха се на косъм.

Чу се продължителния вой, на клаксона на другата кола. После, също толкова рязко, се върна в платното.

В паниката си, тя настъпи газта и в миг колата ѝ поднесе на заснежения път. Рейчъл изгуби контрол. Паниката обзе цялото ѝ тяло. Мислите ѝ изключиха напълно.

Видя, че приближава още автомобили и сърцето ѝ заблъска като парна машина. Опита се да направи обратен завои, със сто и

осемдесет километра в час, на заснежен път и при тази рязка маневра, колата не можа да вземе завоя, а просто се завъртя на триста и осемдесет градуса. А после подхлъзвайки се на леда, се удари челно в мантинелите на моста и преобръщайки се, полетя надолу към реката.

В тези няколко секунди, преди автомобила, да се разбие във водата, времето сякаш се забави, а по радиото зазвуча гопъл - „Очите Му са върху врабчетата“ Каква ирония бе тази песен, в този момент.

Тя осъзнаваше собствената си вина за случилото се и си каза, че си го е заслужила. ТОЙ вижда всичко... Рейчъл погледна напред с насълзени очи и се примири с наказанието си.

Пред очите ѝ изникнаха картини от живота ѝ. Детството ѝ... Тя видя, как си играе с другите деца пред къщата на родителите си. Бе облечена в червена рокличка, а русата ѝ коса, която стигаше до кръста, бе сплетена на две плитки. Бе усмихната и весела. Подхвърляше малка, жълта топка с другите деца.

Видя баща си, който ѝ се усмихваше, държейки черно куфарче, застанал до вратата на колата си. Бе облечен в сив костюм с бяла риза.

Тъмно сините му очи блестяха от радост, че вижда усмивката на детето си, а добре сресаната му, абаносова коса изглеждала като пух на сутрешното слънце. Майка ѝ казваше, че бе взела неговите трапчинки, включително и тази на брадичката и беше вярно.

Той ѝ помахваше с ръка, както винаги, преди да отиде на работа. „Довиждане, миличка. До довечера!“, казваше ѝ той, винаги озарен от усмивка.

После видя, отново, малкото шест годишно момиченце, склонило глава, за да прикрие тъгата си, когато майка ѝ през сълзи ѝ съобщава, че баща ѝ е вече на небето, че Бог го прибрал при себе си.

Тя си спомни, как стана това. Внезапен инфаркт го бе поразил, докато бил на работа. Много ѝ липсваше.

Сетне той се появи пред нея, като ярък силует. Изглеждала точно като на снимката от сватбата му с майка ѝ, която виждаше всеки ден. Която и до ден-дневен стои, на видно място в хола на майка ѝ.

Внезапно чувство на радост я обзе, когато го видя, но той изобщо не бе усмихнат. Той изглеждаше разстроен и поклащаше глава, не одобрително. Сетне се извърна назад, а после отново погледна към Рейчъл, след което се отмести и тя видя себе си в сватбената рокля, която носеше преди десет години.

Видя се как крачи към олтара, прегърнала букет червени рози, а сватбеният марш я съпровожда. Видя усмивките и сълзите на хората около нея. Сетне видя светлината в очите на Ричард и в този момент ѝ се прииска, да върне времето назад.

Осъзна, всъщност, колко много го цени и обича и каква грешка е направила, твърде късно...

Трябваше ли така да се сбогува с него? Само ако знаеше, какво ще се случи.

- Заслужих си го! Прости ми, Ричард ... - прошепна тя и затвори силно очи.

Времето, отново, се забърза. Радиото замлъкна. Силен трясък, прониза тишината.

- Деветстотин и единадесет, какъв е проблемът? ...

Глава втора

6:00 часа, на сутринта

Някой почука на вратата и Ричард се стресна, беше заспал на дивана в дрехите от вечерта. Вратовръзката и ризата му бяха раздърпани, косата му бе рошава. Сянка на брада се ширеше, по лицето му, а в ръката си държеше празна бутилка от уиски. Той погледна към прозореца, още беше тъмно, тогава видя и часовника на стената.

- Кой е по това време, по дяволите? - изръмжа той и в мигом се сети за Рейчъл.

Отиде до вратата и главата му започна да тупти, ужасно. Той разтри слепоочието си и погледна през шпионката. Видя странен тип, в тъмно син костюм и черна блуза, който държеше полицейска значка.

Ричард бързо отвори.

- Вие ли сте Ричард Мур? - попита мъжът, с равен тон.

Той представляваше, висок, строен мъж, около тридесет и пет годишен. Със змийско зелени очи и черна, абаносова коса. Има-

ше вид на гръцка статуя, може би заради трапчинката на брадичката и правият нос, който започваше от челото му.

- Да, аз съм. Какъв е проблемът? - попита Ричард, видимо стреснат.

- Казвам се Пол Джаксан, криминална полиция. Трябва да ви съобщя, че снощи към полунощ, Рейчъл Мур е катастрофирала на моста „Куинсбъри“, с вашата кола. Загинала е на място. Много съжалявам, но трябва да дойдете с мен в управлението, да я идентифицирате. Това е рутинна процедура. Трябва и да дадете показания. - Отговори детективът.

- Ка ... Какво? Не може да бъде! Това не е Рейчъл! - каза нервно Ричард. - Има някаква грешка. Моята кола е ... - той спря да говори, когато бръкна в джоба на палтото си и извади ключове. Загледа ги шокиран. На черният ключодържател, пишеше „Додж“

- Черен „Мерцедес“, регистриран на ваше име? - каза Джаксън, с равен тон

- Не може да бъде, взела е моята кола! Не може да бъде! Не! - Разкрещя се

Ричард. Отскочи, настрани от якето си, все едно нещо го удари. Целият се разтрепери, а лицето му почервеня. - Какво е станало? - Той погледна, с навлажнени очи, към детектива. Сърцето му биеше лудо, а мозъкът му бе на път да изключи.

- Било е умишлено. Спирачките на автомобила, са били прекъснати. - отговори спокойно детектив Джаксън.

В този момент цялата ярост на света, се събра в Ричард.

- Спирачките? И вие мислите, че съм го направил аз? Какво, по дяволите! - Разкрещя се той.

- Господин Мур, нищо не съм казал за вас. Сега вече настоявам, да дойдете с мен. - продължи, все така спокойно, детективът, като съпроводи думите си, с подканващо движение на ръката.

- Това беше жена ми! Искам да я видя, за да се уверя! Може да не е била тя! - проплака Ричард.

Той не се чуваше, какво говори. Кой друг можеше да вземе ключовете на колата му? Тъмните му очи се навлажниха. Лицето му

пребледня. Взе да гледа на посоки, сякаш загубил чувство на ориентация.

- Това е първото, което ще направим, господин Мур!

Ричард си взе палтото и тръгна с детектива, като гледаше в една точка пред себе си. Главата му пулсираше.

Джаксън анализираше поведението му. „Защо, бе решил, че го обвинявам?“, запита се детективът. „Нима този човек е способен, да среже спирачките на собствения си автомобил, за да убие жена си? А как ли я е подлъгал, да се качи в колата?“

Джаксън смяташе час по-скоро, да разбере отговорите на тези въпроси. Само веднъж да стигнат до управлението. Дори и най-хитрия не се бе измъквал, от объркващите въпроси на Пол Джаксън.

Ненапразно той бе учил психология. Това много му помагаше, в залавянето на изобретателни убийци.

Глава трета

Вратата на моргата се отвори. Вътре бе мрачно и студено. Ричард се огледа. Имаше поне тридесет камери. Детективът каза нещо на патолога, който представляваше възпълничък, брадат господин, с големи очила. Той кимна разбиращо и се насочи към една от камерите, от дясно. Сърцето на Ричард се сви, когато служителят издърпа носилката с покрития труп.

Патологът дръпна, рязко, покривалото и пред Ричард се появи Рейчъл. Бледа, неподвижна, бездиханна. С посинели устни, затворени очи и коса, станала на клечки.

Той сви юмрук и го доближи до устата си, за да не изкрещи. Целият се разтресе, стисна силно очи и сълзите му потекоха.

- Това ли е Рейчъл Мур, вашата съпруга?
- попита Джаксън.

Ричард, си пое дълбоко въздух, опитвайки се да въведе контрол върху себе си, с всичка сила.

Мислите му препускаха, като диви коне

от хубави спомени за Рейчъл, до лоши. Кимна в знак на положителен отговор, без да отваря очите си. Чу се едно тихо хлипане. Детективът даде знак, на патолога и той отново покри тялото и го прибра в камерата.

- Може ли сега да ме придружите, до стаята за разпит? - попита детективът.

Ричард кимна и бавно отвори очите си. Двамата с Пол Джаксън излязоха от моргата и се насочиха към съседната висока сграда. Там се качиха два етажа понагоре, където беше стаята за разпит.

Детективът отвори вратата и влезе, а Ричард го последва. Още не можеше да повярва, че Рейчъл вече я няма.

Стаята беше мрачна, със стени покрити със зелен цвят. А от дясната му страна имаше голямо огледало. В средата на помещението, бе разположена голяма, дървена маса с два стола - един срещу друг.

Детективът, включи диктофон.

- Провеждам разпит със заподозрян, по случай пет нула шест нула осем едно, Рейчъл Джей Сандърс - Мур. Катастро-

фирала в полунощ, на двадесети януари, хиляда деветстотин деветдесет и пета година, на тридесет и три години. Спирачките на автомобила, са били прекъснати. - каза Джаксън, държейки диктофона до устата си, не изпусчайки Ричард от очи, следейки всяка реакция, от казаните думи. После го остави на масата и продължи. - И така, кажете си цялото име!

- Ричард Гейбриъл Мур. - наложи си, да отговори той. Стоеше наведен, с ръце покрили главата му.

- Вие сте съпругът на покойната?

- Да! - Ричард стисна юмрук и се оскуба.

- Години?

- Тридесет и четири.

- Добре, господин Мур, къде бяхте снощи?

- Бяхме на прием, в дома на мой приятел и съдружник.

- Къде се намира този дом и как се казва вашият приятел?

- Гарет Марвъл, живее в СоХо!

- Как отидохте до там?

- С кола!

- С коя кола?

- С нейната! - изкрещя Ричард и рязко вдигна глава. Очите му бяха мокри и той ги изтри ядно с ръка. - На съпругата ми.

- Защо? - детективът седна на стола срещу Ричард. Змийско зелените му очи, даже не мигаха, за да не развалят очния контакт. - Защо не отидохте с вашата кола? Знаехте ли, че спирачките са срязани?

- Тя предложи! От къде да знам, по дяволите?! Тя, просто, обичаше Доджа си. Преминавахме през труден период и се стремях, да ѝ угаждам. - той, нервено, разтри лицето си с ръката.

- Щом е така, какво се случи снощи, че жена ви е излязла в полунощ, с вашата кола? Какво я е накарало, да измени на Доджа си? - Джаксън се наклони към Ричард.

- Скарахме се и тя излезе разстроена. Другото не ви интересува! - рече той през зъби, с демоничен поглед.

- Как така е станало, че е взела ключовете, за вашата кола? Вие ли ѝ ги дадохте, господин Мур? - Джаксън се облегна назад.

- И двата ключа бяха в джоба, на палто-то ми! - изкрещя Ричард.

- Защо? - личеше си, че детективът, се опитваше да го обърка. - Защо си поми-слихте, че ви обвинявам?

- Аз карах колата й! - той удари по ма-сата. - Какво трябваше да си помисля, след като дойдохте и поискахте да ме разпитва-те? - след като видя непоклатимият поглед на Джаксън, той добави по-спокойно. - Бях объркан и шокиран. Нима мислите, че мога да срежа спирачките на собствения си ав-томобил, за да я убия? - Ричард, покри очи-те си с ръка.

- Не можете да си представите, но в ка-риерата си съм ставал свидетел и на по-из-обретателни случаи на убийства. - отговори Джаксън, скръстил пръстите си върху масата.

- Жената, която лежи със склопени очи във вашата морга, бе смисълът на живота ми! - казвайки това, сълзите отново поте-коха по страните му. Отчаяно се мъчеше, да овладее емоциите си, но му беше много трудно. - Смисълът на живота ми! Аз исках нещата между нас, да се оправят.

- Казахте, че сте преминавали, през тежък период? - продължи Джаксън.

- А аз казах, че не ви интересува! - отново изръмжа Ричард. Пое си дълбоко въздух и онзи ужасяващ поглед, отново, се появи на лицето му.

- Дали ме интересува или не, ще реша аз! Какво е станало? - детективът вече не можеше да търпи и реши да стреля направо. Наклони се към Ричард. - Тя ви е изневерила, вие сте разбрали и сте решили, да я накажете?

При тези думи Ричард, не издържа и скочи, като подивяло животно. Хвана детектива за ревера, вдигна го от стола, сякаш е играчка, въпреки че бе по-едър от него и го притисна до стената.

- Не смейте, да петните името на жена ми! - каза през зъби Ричард.

- Спокойно, господин Мур или ще прекарате следващите двадесет и четири часа в ареста! - каза Джаксън, опитвайки се, да се освободи от захвата му.

В този момент в стаята нахлуха двама полицаи, които хванаха Ричард от двете страни и го принудиха, да пусне Джаксън.

Униформените върнаха опечаления мъж, обратно на стола.

- Не бих убил жена си! аз я обичах! Исках и тя да повярва. Имахме проблеми, които нямат нищо общо с вашето разследване. - Крещеше Ричард, опитвайки се да се освободи от захвата на полицаите.

Мяташе се като риба. Джаксън гледаше почервенялото му лице, обляно в сълзи и пот. Горчилката и мъката в очите му и за първи път, в кариерата си, повярва на думи.

- Добре тогава! - рече детективът, оправяйки си вратовръзката. - Значи атентатът е бил насочен, към вас! - той седна, отново, на стола си и си пое дълбоко въздух. - Имате ли врагове? Вие сте от богато семейство, не може да няма поне един, който да е искал, да ви очисти!

- Няма! Колкото и да не ви се вярва. - Изкрещя Ричард, но после спря и се замисли. - Имаше един човек... Някакъв много богат бизнесмен. Той, упорито, предлагаше оферта за компанията на баща ми, но той не приемаше и ... От известно време ни се случват неприятности ... Преди седмица някой опожари складовете ни в Олдън и загу-

бихме много пари. Имахме застраховка, но застрахователите отказаха, да я платят, понеже пожарът бил умишлен. Човекът, който го беше причинил, се беше погрижил, това да се разбере. Сега застрахователите искат да ни съдят, за опит за измама. - Ричард си пое дъх, за да се опита, да подреди мислите си. Полицайте все още го държаха. - Наприема на Гари се опитахме, да обсъдим вариант на споразумение с този човек. Вижте, не мисля, че този иска да ме убие. Собственикът на фирмата е баща ми. - каза Ричард, като гледаше през вежди Джаксън.

Детективът се изнерви.

- Това ще реша аз! В момента сте заподозрян номер едно, така че ми кажете името на човека, който е искал да купи, вашата компания или отивате в затвора! - каза Джаксън, наблягайки на последната дума.

- Чарлз Маярс! - рече Ричард.

- Чар... Маярс?! - Джаксън остана като гръмнат - По дяволите! Хей, Били, чу ли? И да исках нямаше да извадя такъв късмет, мамка му! Най-накрая това копеле

направи грешка! - обърна се той към единия полицай, смеейки се. После взе диктофона и го изключи, като не спираше да се кикоти. Ричард недоумяваше.

- Абсолютно нищо не знаете и не сте бил на ясно! - каза Джаксън, като спря да се смее. Погледът му стана сериозен, а зелените му очи станаха тъмни. - Чарлз Маярс е мафиот! Опитвам се, да го вкарам в затвора от пет години. Честно казано, създава ми много проблеми и работа. Виновен е за смъртта на доста хора. Занимава се с рекет, проституция, наркотици и пране на пари. На скоро добавихме, към провиненията му и трафик на хора. От ФБР си мислят, че могат да се справят с него, но изобщо не го познават! Да ви попитам нещо. Присъствали ли сте, на срещите с него?

- Не! Баща ми казваше, че е някакъв амбициозен бизнесмен. Искал да направи индустрия. Да има монопол върху ... - Чак сега, Ричард осъзна, колко нелепо звучи. До тогава не се бе замислял, защото си имаше собствени проблеми.

- А баща ви, беше ли посещаван от съмнителни типове, в офиса си? - Попита отново Джаксън.

Ричард, се замисли. Спомни си няколко случая, на хора приличащи на мутри, които влизаха, в кабинета на баща му и той заключваше вратата и молеше никой, да не го притеснява. Това бе, преди да чуе, за Чарлз Маярс. В този момент, осъзна, на къде бият въпросите, на Джайксън.

Когато детективът, видя объркания поглед, на Ричард, разбра отговора, на въпроса си.

- Съмнявам се, нелепото обяснение, на баща ви да е истина. Бил е рекетиран. В продължение на доста дълго време е плащал, на Маярс. Вероятно, са го изнудвали, с нещо. Може би, с подправени документи, за данъчна измама. Това е честа практика. През времето, в което им е плащал, със сигурност е накарал счетоводителите си, да работят денонощно, докато не се е уверил, че няма опасност. Тогава е спрял, да плаща «данъка» си, към Маярс и това го е накарало лично, да се изправи, срещу него. Вероятно му е казал, че вече няма да се води, по свирката му и с това, го е разгневил и е довел, до тази трагедия.

Ричард, не можеше да повярва на ушите си. Рейчъл, е била косвена жертва, на война за пари ... за богатството на баща му! За проклетата му фирма! Боже мой, трябвало е да бъде той в колата, не Рейчъл. Атаката е бил насочен към него, а Рейчъл е била косвена жертва.

Яростта започна, да го задушават. Застава, като голяма буца на гърлото му.

- Защо, Боже? Защо трябваше тя, да се качва в колата? Трябвало е да бъде аз! Какво е това, Боже? - Ричард започна да риде и Джаксън даде знак, на полицаите да го пуснат.

- Имала е лош късмет, съжалявам господин Мур! - рече детективът.

- Ще ги хванете ли? Искам ги в затвора! Цялата проклета сган! - говореше, през зъби той. - Искам този мръсник, да умре там!

- За съжаление, нямам никакви доказателства срещу Чарлз Маярс, ако баща ви не свидетелства. - Рече Джаксън. - Това копеле е изпечен престъпник и работи, без да оставя следи. Учудих се, че е допуснал такава грешка. Определено не е в негов стил, но явно баща ви го е ядосал с поведението си.

- Ще свидетелства! Ще го принудя! - изръмжа Ричард.

- Ще бъде много хубаво, господин Мур, но трябва да знаете още нещо. Казах ви, че той е виновен за смъртта на много хора, включително и на свидетели... - Джаксън разхлаби, леко, вратовръзката си. - Преди година, за малко да го вкарам в затвора, но в последния момент, свидетелите бяха очистени и аз не можах да докажа нищо. Бяха двама. Единият беше негов бивш ... е знаете. Предложих им закрила, в тайна квартира и намаляване на присъдата им, ако ми помогнат. Но имаше изтичане на информация от тук. В деня, преди делото, бяха убити в хотелската стая, където ги укривахме с охрана, която за съжаление също бе елиминирана. Човекът, който отговаряше за охранителните камери, също бе убит, а записите изтрети. Абсолютен провал... - детективът разтри, нервно, брадата си. - Със сигурност ще разбере, че се опитвам, да вербувам баща ви. Искам да му кажете, да не се притеснява. Ще му осигуря убежище,

което ще зная само аз, стига да се престраши. - Джаксън стана от стола и се насочи към вратата. - Свободен сте, господин Мур и още веднъж, моите съболезнования!

Ричард стана от стола и бавно излезе от стаята за разпит.

- Кога ще мога, да погребя жена си? - обърна се той, за последно, към Джаксън. Очите му бяха почервенели и подпухнали. Изглеждаше, напълно съсипан и физически и психически. Яростта, която се таеше в него, ставаше по-силна и по-силна.

- След три дни. Съпругата ви имаше ли роднини?

- Имаше само майка си и мен. Не знам, какво ще кажа на Мари, сега. Не можах да опазя дъщеря ѝ! Аз съм виновен за всичко! - каза Ричард, хващайки се за главата. - Проклет да съм! Аз съм виновен за всичко!

Той продължи, да си повтаря същите думи и да се скубе, докато излезе от участъка.

Глава четвърта

Три дни по-късно ...

Времето бе, по-студено от всякога. Духаше силен вятър, който жулеше лицето и всички непокрити части от тялото. Всичко, бе затрупано със сняг, който се вдигаше във въздуха и се завихряше.

В гробищният парк, бе побелял, мрачен и пуст. Виждаха се само стърчащи надгробни плочи. Портите се отвориха и започнаха да влизат коли една след друга. Бяха поне двадесет и всичките черни.

Тихото шествие спря, не далеч от входа. От автомобилите излязоха хора, облечени в черно, мълчаливи, гледащи мрачно и тъжно.

Чуваше се тихото ридание, на майката на Рейчъл. Тя тъкмо излизаше от черен джип. Изглеждаше като призрак и се държеше за главата.

Приликата ѝ с Рейчъл бе голяма, но в този момент не си личеше. Кристално сините ѝ очи, сега бяха потъмнели и зачервени. Някога стройното ѝ и слабо

тяло, сега бе прегърбено, кожата ѝ бе бледа като на мъртъв човек. Главата ѝ бе покрита с черна копринена забрадка, а слабото ѝ тяло - сдебело черно палто.

- Недей, Мари, моля те. Ще ти стане лошо отново. Рейчъл не би искала това. - опитваше се, да я успокои Джулия, майката на Ричард.

Тя стоеше до нея и я придържаше, понеже Мари се държеше, така сякаш не знаеше къде се намира.

- Рейчъл, единственото ми дете! Защо Господ ми я взе? И мен да вземе! - Разкрещя се Мари. - И мъжа ми и дъщеря ми си отидоха! Какво ще правя сега? Как ще живея с това? Искам и аз да умра! Искам и аз да умра! - тя се свлече на колене и се хвана за главата.

- Недей, Мари, не го искай! Рейчъл, не би искала това. - и Джулия се разплака с нея. Прегърна я силно, друго не можеше да направи.

Ричард излезе от автомобила си и заедно с брат си, старият си приятел Гари Марвъл и баща си, свалиха ковчега, в който бе

Рейчъл, от катафалката. Вдигнаха го на раменете си и го понесоха към един гроб, на около десет метра от тях. Поставиха го върху две дървени подпори и се отдалечиха на три метра.

Свещеникът започна опелото и вятърът задуха по-силно, което понижи температурата, с още няколко градуса. Сякаш Природата също жалееше за Рейчъл.

- Събрали сме се тук, за да кажем последно сбогом на нашата съпруга, дъщеря и приятелка, Рейчъл Мур. Отправляме молитва, към Бог, да опрости, земните ѝ грехове и да я прибере, в Своето Царство, където цари мир и любов.

Сърцето на Ричард беше разбито, а сълзите напиреха от очите му. Мъката беше застанала като буца в гърлото му. Нещо, което той не можеше, да преглътне. Нещо болезнено...

Северният вятър, продължаваше да жули лицето му и превръщаше всяка сълза в лед, което му причиняваше допълнителна болка.

Той никога не си бе представял, че

някаго ще се наложи да преживее това. Да погребва любовта на живота си.

- Прах при прахта! Пепел при пепелта. - завърши свещеникът.

Ричард гледаше в една точка към ковчегата, който започнаха да спускат, без да казва нищо. Очите му, се бяха зачервили, лицето му - бледо, брадясало и впито, на места по-синяло от студа. А тялото му - слабо. Приличаше на призрак. Разбираемо, след като три дни не сложи, залък в устата си.

Пръстта започна да се сипе, върху ковчегата и всеки удар на пясъка върху дървото, нашепваше „Това е краят! Краят ...“. Ричард се разтрепери целият, от вътрешно ридание. Прииска му се, да го погребат с нея.

Баща му стоеше до него и го гледаше гузно. И как няма, след като отказа, да свидетелства срещу Чарлз Маярс.

Доводите на Гейбриъл Мур бяха, че няма да поставя повече никого от семейството си в опасност, като тръгне, да води война с този мафиот. Каза също, че достатъчно са загубили. Разказа цялата история, за познанството си с този убиец и каза, че

най-голямата му грешка е била, че му се е опълчил.

Ричард се скара, ужасно, с него.

Причината да го допусне, до погребението на съпругата си, бе че тя го уважаваше, като неин баща и сметна за кошунство той да не дойде, но през целия път нито веднъж не му проговори, даже не го погледна.

- Ричард, погледни ме! - каза Гейбриъл, докосвайки сина си по рамото.

Зеленикавите му очи блестяха, насълзени. Прошарената му коса, се развяваше от вятъра. Той гледаше, с надежда към Ричард, който упорито отказваше, да го погледне и стискаше зъби с ръце в джобовете.

- Не... ме... докосвай! - промърмори Ричард през зъби, опитвайки се да се контролира.

- Моля те, синко, нека поговорим. - умоляваше го възрастният човек.

- Не съм ти син и ако няма да свидетелстваш срещу онзи убиец, няма за какво да говорим! - погледът на Ричард, беше станал демоничен.

- Ти не разбираш! Опитаха се да те убият ...

- И умря Рейчъл! - изкрещя Ричард, обръщайки се рязко. Ръката на Гейбриъл отскочи, от рамото на високия мъж, толкова рязко, че той залитна. Погледна сина си, изумено - Заради проклетата ти компания! Заради проклетите ти пари! Не ти ли е жал, че няма да получи възмездие? Ти си проклет негодник!

Мари припадна и хората се стекоха да ѝ помогнат. Останалите, гледаха потресени.

- Ричард, не говори така! - извика Джулия, докато се опитваше, да помогне на Мари, да се свести.

- Да! Недей ... братко! - повтори Виктор. - Не виждаш ли, какво причиняваш, на горката Мари и на всички, около себе си? - попита той, с огромна омраза, в гласа си. Гледаше брат си, като някакъв добитък.

- Виктор! Млъкни! - срязва го Гейбриъл.

- Защо, татко? За всичко си виновен ти, Ричард! От както дойде в живота ни, само беди ни докарваш. А сега искаш да ни довършиш, като започнеш война със свиреп мафиот! Ще ни избият всички, глупак такъв!

- Гейбриъл хвана ръката на сина си, за да го накара да млъкне, но Виктор се освободи ловко, без да обръща внимание и продължи - Но не ти пука, защото ти винаги вадиш късмет, за сметка на твоите близки. Родителите ти, които загинаха в онзи злощастен инцидент. Помниш ли, Ричард? Опожарените останки от старата ни къща. Къщата, която все още гасяха, когато се прибрахме в онзи ден. На колко беше? На шест?

Сърцето на Ричард се сви, при появата на спомена, за онзи ден. Нова и силна вилна на омраза и гняв, започна да го залива.

- Виктор! - Гейбриъл напразно се опитваше, да спре излиянията на сина си. Той продължи, без да обръща внимание на баща си.

- В къщата, в която трябваше, да бъдеш и ти! Но благодарение на благоразположението, на моята майка, не беше там. Кой ли дявол я бе накарал, да те вземе с нас в онзи ден? Ако не го беше направила, нищо от това, което последва, нямаше да се случи! - крещеше Виктор, като размах-

ваше с показалеца си срещу Ричард, който набираше все повече и повече гняв.

- Виктор, за Бога, млъкни! - Гейбриъл удари сина си по рамото в пристъп на паника, виждайки как реагира Ричард и насъбралата се тълпа от възмутени хора, но Виктор продължаваше, да не му обръща внимание.

Гари Марвъл застана нащрек, понеже познаваше най-добрият си приятел, много добре. Това щеше да свърши зле.

Виктор продължи, все така настървено, изливайки гнева, събиран с години.

- Ами Джесика, моята Джесика, която те спаси в онзи злощастен ден, в океана. Когато падна от яхтата, помниш ли я, Ричард? Щеше да се удавиш и моята Джесика скочи, да те спаси, без да се замисли и спаси твоя за сметка на нейния живот! - лицето на Виктор, почервеня. Изумрудените му очи, бяха като светкавици, в този момент. - Помниш ли я Ричард? Моята Джесика! Моята любима! Моето щастие, което намерих толкова трудно! И ти ми я отне! - Изкрещя той, с пълно гърло.

Той вече започваше да трепери, а Ричард, беше на ръба.

Гейбриъл беше загубил всяка надежда, че ще предотврати неизбежното усложнение. Той погледна умолително към Гари.

Виктор изкрещя още веднъж, като животно в клетка. Лицето му бе станало мораво, а Ричард трепереше, със свити юмруци. Гари се молеше, да не направи някоя глупост.

- Ами Рейчъл, която се качи в колата, в която трябваше да си ти! - продължи Виктор, поглеждайки към гроба. - Тя не заслужаваше това! Ти не я заслужаваше! Ти не заслужаваш никого! Защото всеки, до който се докоснеш, автоматично се превръща в жертвен агнец! Ето за това не ти пука! Защото ти винаги вадиш късмет, за сметка на другите. Каквото и да стане, ти винаги прескачаш трапа и за това не ти пука, нали Ричард?

С това, Виктор окончателно премина границата, на всякакво търпение. Ричард го удари толкова силно, че му разби носа. Кръвта оцапа цялото му лице. Той зали-

тна и падна, държейки ръката си на носа. Шепата му започна, да прелива от кръв.

Но Виктор се изправи бързо, незнайно от къде намерил сили. Може би адреналина, му помогна и отговори на удара, на брат си, с удар!

Хората се стреснаха и се отдалечиха. Някой решиха да си тръгнат, от възмущение. Гейбриъл се опита, да разтърве синовете си, но му бе трудно. Виктор и Ричард, бяха едри мъже.

- Престанете, за Бога! - изкрещя баща им.

Гейбриъл най-накрая успя, да ги разтърве, когато се намеси и Гари.

- Ричард, успокой се, моля те! - продума, приятелят му.

Ричард, дишаше тежко, опиянен от гнева. Гледаше Виктор, като животно. И брат му го гледаше, по същия начин.

- Проклет негодник! - изръмжа Ричард. - Мислиш си, че можеш да проумееш, какво изпитвам? Нищо не знаеш, нещастник!

Гейбриъл държеше Виктор, а Гари - Ричард.

- Така ли? От както дойде в живота ни, Смъртта започна, да ни навестява често.

Може би е влюбена в теб, щом винаги успяваш да я избегнеш, за сметка на някой друг! Аз съм негодник и нещастник, а? На мен, поне не ми тежи никой на съвестта, а ти разрушаваш всичко и всеки, до който се докоснеш! И на всичкото отгоре и скъпият ми баща, щеше да ти даде фирмата. На теб! Ти дори, не си му син! Един храненик!

- Виктор! - изкрещя, шокирано Гейбриъл и удари шамар на сина си. - Не съм очаквал, това от теб! - удари го още един път. - Мери си думите, по дяволите! Имай уважение към хората и към тяхната мъка. На това ли те научих, негоднико? - удари го и трети път.

Виктор се изпълни, още повече с омраза, а Гари едвам държеше, подивелия си приятел. Гневът тотално бе замъглил мислите и на двамата.

Хората си тръгнаха, един по един, останана само Джулия, която, все още, се опитваше да свести Мари.

- Всички да се махат! Всички да се махат от тук! - разкрещя се Ричард, като луд

- Не съм ти син на тебе! Син ти е този нещастник! - посочи Виктор. - Не искам нищо от теб! Не ти искам проклетия бизнес, който е причината, сега да погребвам жена си! Не ти искам, мръсните пари, които са ти по-скъпи от живота! Дай ги на проклетия си син! Дано никога не намериш мир, също като мен, проклет нещастник! - Изкрещя Ричард, обръщайки се, към брат си.

- Ричард, синко, недей! Не са ми важни парите, нито фирмата. Аз просто не искам, да излагам, никого повече на опасност. - рече, Гейбриъл, с разтреперен глас.

- Не съм ти син, казах! - Ричард, се опита да се освободи от захвата, на Гари, но не успя. - Ти не чу ли? Всички, да се махат от тук! Искам да остана сам! Пусни ме, Гари!

- Татко, да си тръгваме! - рече Виктор.

- Не ме наричай татко, нещастник! - изсъска Гейбриъл, с насълзени очи. - Аз нямам син! - възрастният мъж, се насочи, към колата си. Даде, на съкрушената, от тази случка, Джулия, знак да се качи.

- Бърнард, моля те помогни й, да качи Мари, ще я закараме в болница. - извика Гейбриъл, на шофьора си.

От колата излезе, дребен, но набит мъж, който се притече на помощ, на двете жени.

- Но татко ...

Виктор, беше прекъснат, от още един шамар. Гейбриъл, погледна, шокираният си син, право в очите.

- Никога, не съм те удрял. Може би, в това ми беше грешката. Сега си на тридесет и пет и да те удрям полза, няма никаква! Кога си се превърнал, в говедо, никога няма да си отговоря, на този въпрос. От къде ти дойдоха тези думи, тези мисли? Това, което се случи на родителите на Ричард, беше нещастен случай! Не знам, дали си спомняш, но ти поиска, той да дойде с нас. Бяхте приятели. Ти го спаси от онзи злощастен взрив, не Джулия, не Смъртта. Помниш ли, Виктор? - Той погледна сина си право в очите, за да види объркания му поглед, при появата на спомена.

- А помниш ли, изобщо, какво стана на яхтата, преди дванадесет години?
- Продължи Гейбриъл. - Този случай, за който ми припомни. Така и не разбрах,

как Ричард падна във водата, след като ти беше на път и до ден-днешен, няма да разбера. Или може би знам, но се правех, че не знам, исках да не знам! - Гейбриъл, се доближи, до Виктор и прошепна в ухото му. - Сигурен съм, че ако някой е виновен, за смъртта на Джесика, то това не е Ричард, а твоя лош късмет! А колкото до Рейчъл, Господ, ще раздаде възмездие, някой ден! Не е нужно, да излагам всички близки на опасност. - той пусна сина си - Това е Съдбата! На един, му е писано да живее, а на друг да умре! Не го решаваш ти, не го решавам аз. Какво пише, в тази книга на живота, решава единствено Господ. Не е виновен Ричард, за несполуките си. Всички сме подвластни, на една по-висша сила. Случва се нещо, за да се случи, нещо друго и да стане това, което е писано и толкоз! А Смъртта прибира, само тези, които са в списъка ѝ. Тя също, не може да избира. Трябваше, да ти обясня това, когато беше малък. Може би, щеше да разбираш хората по-добре и да станеш по-добър човек, но уви, късно е вече! А сега, не ми се мяркай, пред очите! От мен повече нищо

няма да видиш! Аз син нямам! - рече възрастният мъж и се качи в колата.

Виктор, погледна към майка си, но тя в мигом измести поглед. Видимо беше, че и тя му бе ядосана. Джулия стоеше на задната седалка, прегръщаше Мари и не пророни нито дума.

Колата потегли, а Виктор, остана загледал, в нея. Думите на баща му, се забиha като нож, в гърдите му. Две издайнически сълзи, се стекоха по бузите му, но той ги изтри бързо.

После се обърна и за последно погледна към Ричард, който още беше в ръцете на Гари. Гневът изпълни, цялото съзнание на Виктор.

- Някой ден ... Няма винаги, да вадиш късмет, братко!

- Проклет негодник, казах ли ти да се махаш! - разкрещя се Ричард отново.

- Виктор, махай се! - извика Гари. - Не виждаш ли, в какво състояние е Ричард?

- Малко му е! - изсъска Виктор.

Ричард, се разбунтува отново, така че Гари едвам, го удържаше. Виктор, се стресна и побягна.

- Пусни ме, Гари! Пусни ме, ти казах! - крещеше Ричард.

- Ако се успокоиш. Виж, всички си тръгнаха. Успокой се! Виктор, също си тръгна. - говореше му Гари.

Светло сините му, на цвят, леко клепна-ли очи, бяха насълзени, но не си позволява-ше да заплаче. Гладкото му, бяло лице, бе покрито с пот, от борбата с Ричард, въпре-ки че бе студено. Ричард бе изключително силен и труден за овладяване, човек. Да се бори с него, бе равносилно, на това да спре танк, с голи ръце.

Черната шапка, която носеше Гари, бе паднала в отъпкания, напоен с мръсотия и кръв, сняг и бе изцапана, а русата му, къд-рава коса, бе станала на клечки, от влагата във въздуха.

Няколко копчета от черното му велуре-но сако, бяха скъсани и паднали, Бог знае къде.

Той гледаше сломеният си приятел. Мъ-ката му, пронизваше Гари, в сърцето. Той приемаше Ричард, като свой брат, а Рейчъл, като сестра. Но Гари, се държеше, докато

Ричард, бе рухнал в краката му и ридаеше. С окървавено лице и ръце, от боя, който се разигра.

- Хайде Ричард, успокой се. - прошепна Гари.

- За мен няма спокойствие вече, приятелю! Докато не вкарам онзи нещастник, в затвора, няма никакво спокойствие за мен! - проплака той.

- И как смяташ, да го направиш? Ще те убият, преди да си преброил до пет! Те са банда закоравели престъпници. Мафиоти! Примири се! - разкрещя се Гари.

Ричард, се освободи от захвата му и се изправи срещу него, залитайки.

- Ако жената в онзи гроб, беше Пати, какво щеше да направиш? - Той посочи гроба, на жена си, погледна Гари, право в очите и изкрещя - Щеше ли да се примириш? Щеше ли да се примириш?

- Не, по дяволите!

- Тогава не ми давай съвети, които сам не можеш да зачиташ! Махай се и ти! Бягай от предвестника на смъртта, както всички! - продължаваше да крещи Ри-

чард. - Нали чу Виктор! Аз нося само лош късмет, на всички, които обичам! Бягай и ти, далеч от мен! Никого не искам! Ще доведе отмъщението си до края, дори това да ми коства живота! Не искаш, това да коства и твоя живот, нали? Бягай! Махай се!

Гари погледна приятеля си, който се приближи до гроба и падна на колене. За миг си представи, че го е налегнала, същата участ и се стресна от мислите си.

Не можеше, да си представи живота, без Пати.

- Няма да бягам, Ричард! Ще ти помогна.

- Остави ме сам... моля те. - прошепна той. Вече нямаше сили да вика.

Гари кимна и се отдалечи от приятеля си. Качи се в колата, в която, го чакаше Пати и потегли, но спря на входа, на гробищния парк и зачака.

Ричард продължаваше да стои на колене и да гледа, в една точка, в краката си. Зарови едната си длан в пръстта и стисна.

- Любов моя... никога ... няма да си простя. Аз ... съм виновен! Аз ... не знам, как ще живея, с това сега. - сълзите рукнаха от

очите му. - Аз... няма да намеря покой, докато не отмъстя за теб! Онзи проклет мафиот, ще влезе в затвора, давам ти дума, любов моя. Съжалявам, че не бях аз, в онази кола. И за начина, по който се сбогувахме. Искам да върна времето назад, Боже, как искам да го върна назад! Знам, че не искаше развод. Беше ядосана. Знам, че на другата сутрин, щяхме да се сдобрим. - Ричард стисна очи. Буцата, застанала на гърлото му, бе станала, още по-голяма. - Щяхме да се сдобрим, както винаги. Кой би предположил, че ще стане така? Нямахте да те пусна да излезеш! - той трепереше целия. - А сега... повече, няма да те прегърна. Повече няма да те целуна. Повече няма да усетя аромата ти, кожата ти. Повече няма, дори да ми крещиш. Така ме изнервяха скандалите, а сега искам да станеш и да ми се разкрещиш. - той едвам си поемаше въздух. - Стани и ми се развикай! Проклет да съм! Проклет да съм, не трябваше да те пускам, да излизаш! - той легна върху гроба и помълча една минута. Сълзите му се бяха слели, с

кръвта по лицето му. Малката брада, която бе избила, бе станала на клечки. Звукът на вятъра и тишината, бяха болезнени. - Твоят най-голям страх бе, че ще спра да те обичам, че ще се влюбя в друга. Любов моя ... всичките ни проблеми, щяха да се оправят, ако просто, бе погледнала в очите ми. Там щеше да видиш себе си. Никога няма да те предам! Погребвам, всякакви чувства, днес с теб! Не искам ничия любов, твоята ми стигаше, но ... - Още една сълза, се стече по бузата му. - теб вече те няма. Аз няма да обикна друга, давам ти дума! Ти ще си останеш единствената звезда, на небосвода. Ти ще си слънцето, в деня ми и луната в нощта ми. Светлина в мрака, най-красивият ми сън. За теб, ще бъде всеки дъх, който поема, а красивото ти име, ще извикам в сетния си час, когато ще се видим отново!

Ричард стана, избърса очите си, поизтупа снега и пръстта от палтото и панталона си и си тръгна, без да поглежда назад.

Не знаеше бъдещето си, от сега нататък, но знаеше едно. Че нямаше, да чака Господ, да раздаде възмездие. Щеше да го направи той.

Тя стоеше до него и го слушаше. Думите му, я караха да се чувства едновременно, щастлива и тъжна. Когато го чу да изрича клетвата си, разбра че не иска това, от което се страхуваше и което искаше приживе.

Да го остави да потъне в душевна самота и да се затвори, в стоманена решетка, е най - големият грях, който може да направи.

Не беше виновен Ричард, за всички несполуки, които дойдоха до главата му, бе виновна тя и го знаеше. Не искаше от него, да се погребва, приживе, нито да изпие отровата, наречена „отмъщение“.

Това би погубило, както нейната, така и неговата душа.

Ричард, каза, че няма да намери покой, докато не отмъсти. Тя се опасяваше, че същото, ще се случи и с нея, ако не върне щастието, в живота му.

Докато не върне щастието в живота му ...

